

«Απλά μια εργαζόμενη μητέρα»

Η ώρα πλησιάζει πέντε και τα μάτια της είναι ακόμα καρφωμένα στο ταβάνι. Διάφορες σκέψεις και πρόβλημα την απασχολούν, άλλα σημαντικά και άλλα πιο αδιάφορα. Κάθεται λοιπόν και αναθεωρεί.

Πολλές οι ανησυχίες της και ο πονοκέφαλος έκανε αισθητή την παρουσία του. Έπιασε το κεφάλι της με το δεξί της χέρι και το πίεσε με όση δύναμη της είχε απομείνει. Σηκώθηκε από τον καναπέ και πήγε στην κουζίνα να πάρει ένα παυσίπονο. Αχ και να 'ξερε που είναι, αλλού τα βάζει εκείνη, άλλη θέση είναι η κατάλληλη για τον άντρα της.

Άρχισε να ανακατεύει όλα τα συρτάρια με το ένα της χέρι, αφού το άλλο προσπαθούσε να αντιμετωπίσει σε μία ανώδυνη μάχη τον πονοκέφαλο. Τα παυσίπονα πουθενά. Την ώρα που τσαλάκωνε άθελα της του απλήρωτους λογαριασμούς που είχε στο συρτάρι της, είδε από κάτω τους έναν μπλε μεγάλο φάκελο, που κάτι της θυμίζει.

Τον άνοιξε λοιπόν με βιάστηκες κινήσεις, βρήκε μέσα δώδεκα διαφορετικές διαφάνειες.

Ή φωτογραφίες της από κάθε τάξη του δημοτικού, του γυμνασίου και του λυκείου

Όπως ήθελε να συμβεί στα δέκα της χρόνια, να τον ανοίξει μετά από πολλά χρόνια και να θυμηθεί τα παλιά, αναμνήσεις περασμένες, οι πρώτες της ζωγραφιές, τα πρώτα της σημειώματα και το πρώτο της ραβασάκι από τον παιδικό της έρωτα.

Μόνο που τα πράγματα δεν ήρθαν όπως ακριβώς τα είχε φανταστεί από παιδί. Αλλιώς την περίμενε αυτή την στιγμή.

Ήθελε να είναι στην αγκαλιά της τα δύο της παιδιά και δίπλα τους ο άντρας της. Να τους πει ιστορίες από τα παιδικά της χρόνια, όχι μόνο τις χαρές αλλά και τις στεναχώριες της.

Ήθελε να τους πει για τότε, που οι μεγαλύτερη της φώναζαν που αντί να ακούσει την μουσική που όλα τα κοριτσάκια άκουγαν, χανόταν στο μαγικές μελωδίες του Schuman και στο μοναδικό άκουσμα της φωνής της Edith Piaf. Κάτι που πάντα όλη η οικογένεια της κατέκρινε, όλη, εκτός από έναν άνθρωπο, εκείνον που της έμαθε την αξία της μουσικής αυτής και την έβαλε στην καθημερινότητα της, σε αυτόν τον άνθρωπο λοιπόν, χρωστά ένα μεγάλο ευχαριστώ.

Ήθελε να τους πει για τότε που ήταν μικρή και πήγε διακοπές με την οικογένεια της στην Πάργα, τότε που είχαν πάει με τον αδελφό της στη θάλασσα και είχαν κολυμπήσει μέχρι τον πρώτο ψηλό βράχο που αντικρίσανε και σκαρφάλωσαν στην κορυφή του.

Αλλά πλέον δεν ξέρει εάν έχει οικογένεια. Ο άντρας είναι μέσα στο σπίτι αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι εκεί. Τα παιδιά όλη μέρα μπροστά στην οθόνη του υπολογιστή. Και όταν δεν είναι εκεί, τότε μάλλον λείπουν και από το σπίτι, ζητούν το χαρτζιλίκι και το φαγητό τους, αλλιώς δεν θα άκουγε ούτε την δική τους φωνή.

Το σπίτι είναι βουβό όταν εκείνη γυρνάει, ο μόνος που την θυμάται είναι ο ταχυδρόμος. Οποίος αφήνει κάθε φορά και άλλο ένα βάρος.

Απλήρωτοι λογαριασμοί, Δ.Ε.Η., Ο.Τ.Ε., φως, νερό, κοινόχρηστα. Εκείνη φαντάζει τόσο μικρή, μπροστά στις λευκές επιστολές, πάνω στο κομοδίνο της. Αλλά τι να πρωτοπληρώσει; Ο μισθός της έχει μειωθεί αισθητά και τα χρήματα πλέον δεν της περισσεύουν.

Πόσο της έχουν λείψει οι εποχές που στον ελεύθερο χρόνο της, στήνονταν έξω από τις βιτρίνες διάφορων καταστημάτων και δεν μετρούσε τα χρήματα της πριν πάρει μια τσάντα, δεν σκεφτόταν να συγκρίνει τις τιμές στα δύο φορέματα που της άρεσαν, αλλά έπαιρνε και τα δύο και δεν περίμενε τις σωτήριες πλέον εκπτώσεις για να αγοράσει τα παπούτσια που τόσο καιρό επιθυμεί.

Τώρα προτεραιότητα έχουν, τα σχολικά βιβλία των παιδιών, τα στυλό τους, τα τετράδια, οι φανταχτερές τσάντες με τις μαγικές κασετίνες που διαφημίζουν τόσο καιρό στην τηλεόραση και

όχι μόνον αυτά. Κάθε μήνα νέα ρούχα διότι ψηλώνουν, νέα παπούτσια, καινούργια παιχνίδια, ηλεκτρονικά και μη.

Δύσκολα τα πράγματα όταν το σπίτι συντηρείται μόνο από τον δικό της μισθό. Ο άντρας της, είναι σχεδόν πέντε μήνες άνεργος και από ότι φαίνεται έτσι θα συνεχίσει. Όχι γιατί δεν βρίσκει δουλειά, αλλά δεν σκοπεύει η τύχη να του χτυπήσει την πόρτα, ενώ είναι ολημερίς καθισμένος στον καναπέ, μπροστά από την τηλεόραση και με μόνη δικαιολογία το ότι σήμερα δεν υπάρχει δουλειά.

Στην άλλη μεριά του μυαλού της, οι φίλοι της. Ο ένας πιο δυστυχισμένος από τον άλλον, δουλειά δεν υπάρχει και τα έξοδα αυξάνονται! Κανένας δεν χαμογελάει, όλοι έχουν προβλήματα. Και θα συνεχίσουν να έχουν μέχρι να αλλάξει η ανόητη λογική του κράτους. Μυώσεις μισθών, αυξήσεις τιμών στις αγορές, αυξήσεις φόρων, μύωση εισοδημάτων. Αυτό όμως το θέμα είναι ένα άλλο κεφάλαιο το οποίο δεν αντέχει να το μελετήσει τώρα.

Δεν μπορεί να ξεχάσει κάθε πρόβλημα της, ούτε να δώσει εντολή στο μυαλό της, πότε είναι η κατάλληλη στιγμή για να σκεφτεί κάτι, αλλά δεν θα πάψει να αγωνίζεται, για εκείνη, για τα παιδιά της, για το μέλλον όλων των νέων παιδιών.

Είναι απλά μία εργαζόμενη μητέρα και σύζυγος, ένας άνθρωπος που αντιμετωπίζει δυσκολίες, αλλά συνεχίζει να μάχεται για την επόμενη μέρα που θα ξημερώσει, διότι πιστεύει σε ένα καλύτερο αύριο Δίχως ανησυχίες και άγχη. Έτσι συνεχίζει να χαμογελάει και να ελπίζει. Ακόμα και αν ο πονοκέφαλος την τσακίζει.

□

□ *Κλεοπάτρα Κάτση*

<http://suffrazetteinthecity.blogspot.gr/2014/09/blog-post.html?spref=fb>